

707.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 listopada 1926 r.

o sposobie przerachowania i konwersji obligacji pożyczek państwowych z lat 1918 — 1920, podpadających pod postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560).

Na zasadzie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. w sprawie uzupełnienia postanowień o przerachowaniu i konwersji zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych z lat 1918—1920 (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby fizyczne i prawne, które na zasadzie:

1) ostatnich dwóch ustępów art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem im art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560);

2) art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560);

3) ust. 1-go art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. w brzmieniu nadanem mu art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560);

4) art. 6 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560);

5) art. 7 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 6 ustawy z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560);

6) art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560) —

są uprawnione do wyższego przerachowania walorów, wymienionych w powołanej ustawie i rozporządzeniu, winny do dnia 25 marca 1927 r. wnieść podania do Urzędu Pożyczek Państwowych w Warszawie, o ile takie podania nie zostały już złożone na zasadzie ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629).

§ 2. Do podań wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia należy dołączyć oprócz przedkładanych do konwersji asygnat Skarbu Polskiego z r. 1918, lub obligacji względnie świadectw tymczasowych pożyczek państwowych z 1920 r. także następujące dowody:

1) dowody nabycia przez proszącego powyższych tytułów w instytucjach, które dokonywały ich sprzedaży lub przyjmowały zapisy na nie w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa ze wskazaniem dokładnego terminu zapłaty za nie; w razie zakupu na raty należy złożyć zaświadczenie co do ogólnej kwoty, subskrybowanej pożyczki oraz łącznej kwoty wpła-

conej ratami do dnia 1 grudnia 1920 r.; w razie nabycia obligacji w r. 1920 za asygnaty Skarbu Polskiego z 1918 r. — dowody nabycia asygnat i zamiany ich na obligacje;

2) w razie lombardowania obligacji pożyczek państwowych z r. 1918 — 1920 należy przedstawić od instytucji, która udzielała pożyczki, zaświadczenie z podaniem: wysokości pożyczki, daty jej uzyskania oraz daty całkowitej spłaty względnie spłat;

3) dowód skonwertowania przedkładanych do wyższego przerachowania obligacji przez ich pierwotnego nabywcę.

Ponadto posiadacze pożyczek państwowych z lat 1918 — 1920, uzyskanych w drodze spadku po pierwotnych nabywcach, winni przedstawić wymagane prawem spadkowym dokumenty i akty względnie rejestralne odpisy z tych aktów, w szczególności, o ile otwarcie spadku miało miejsce na terytorjum b. Królestwa Kongresowego, akt zejścia spadkodawcy i akta stanu cywilnego, udowadniające stopień pokrewieństwa ze zmarłym; na terytorjum b. dzielnicy pruskiej zaświadczenie dziedzictwa (Erbschein, Kodeks cywilny niemiecki § 2353); dla terytorjum b. dzielnicy austriackiej — dekret dziedzictwa względnie dowód przyjęcia spadku. Na terytorjum, gdzie obowiązuje tom X cz. I Zbioru Praw Cesarstwa Rosyjskiego — decyzję sądową o zatwierdzeniu petenta w prawach spadku.

Jednocześnie z załatwieniem sprawy spadkowej Urząd Pożyczek Państwowych zakomunikuje odnośnej izbie skarbowej według miejsca otwarcia spadku o wydanej z tytułu spadku kwocie w obligacjach 5% pożyczki konwersyjnej celem ewentualnego zbadania, czy należny podatek spadkowy został pobrany.

Instytucje i fundacje dobroczynne, religijne i kulturalno-oświatowe, oprócz dowodów wymienionych w ustępie pierwszym, winny również złożyć dowody, stwierdzające otrzymanie zgłoszonych do wyższego przerachowania walorów od pierwotnego nabywcy pod tytułem darmym.

§ 3. Asygnaty i obligacje wyszczególnione w art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560) będą skonwertowane na zasadzie tegoż artykułu na obligacje serji II 5% pożyczki konwersyjnej, opiewającej na złote w zlocie.

Asygnaty z r. 1918 i obligacje 5% wewnętrznych pożyczek z r. 1920 opłacone efektywnem złotem w monetach: rubli ros., marek niem., koron austr. i t. d. będą przeliczane na obligacje serji II 5% pożyczki konwersyjnej, według równi monetarnej wpłaconego złota.

Na wynikające z przerachowania końcówki poniżej 10 zł. będą wydawane świadectwa ułamkowe w odcinkach po 1, 3 i 5 złotych w zlocie.

Kończówki mniejsze od złotego będą wypłacane w gotówce.

§ 4. Osoby uprawnione do korzystania z postanowień art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz.

U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560) winny złożyć urzędowe dowody wpłaty złotem lub walutami pełnowartościowymi ze wskazaniem sumy i dnia wpłaty na rachunek Skarbu Państwa. Za waluty pełnowartościowe w rozumieniu tejże ustawy uznaje się dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, dolary kanadyjskie, funty sterlingi, franki szwajcarskie, floreny holenderskie, korony duńskie i szwedzkie oraz milrejsy brazylijskie.

§ 5. Do obliczenia wysokości zysku na spadku marki polskiej osiągniętego przez lombard konwertowanych obligacji w instytucjach kredytowych, a podlegającego potrąceniu w myśl art. 7 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. № 96, poz. 560), kwotę marek polskich uzyskaną na zastaw tych obligacji, przerachowuje się na złote według skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 441), stosując przy powyższym obrachunku stawki określone dla miesiąca zaciągnięcia pożyczki oraz miesiący dokonania spłat. Otrzymana w ten sposób różnica będzie stanowiła zysk osiągnięty na spadku waluty. W razie braku dowodów co do daty spłaty pożyczki uzyskanej pod zastaw obligacji, obligacje te nie będą podlegały wyższemu przerachowaniu.

§ 6. Asygnaty z r. 1918 zamienione na obligacje 5% wewnętrznej krótko lub długoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920 przerachowuje się jak następuje: gdy do wynikłej na zasadzie ustawy z dnia 30 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 221) z przerachowania asygnat kwoty w markach polskich dopłacano do zaokraglenia do pełnych setek w obligacjach 5% pożyczki z r. 1920 kwotę w gotówce markowej, — przelicza się oddzielnie kwotę, wynikłą z przerachowania asygnat, z powrotem na asygnaty przez podzielenie kwoty tej dla asygnat, opiewających na marki polskie, przez 120; dla asygnat rublowych — przez 225 i dla koron austriackich przez 85, — dopłaty zaś gotówkowe w markach polskich przerachowuje się na złote według skali art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) stosownie do dat miesiąca dopłaty. W wypadkach, gdy na podstawie art. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 221) końcówkę mniejszą, niż setka marek polskich, zwracano subskrybentowi, przelicza się tylko pozostałą część z przerachowania asygnat na marki z tem, iż w ostatecznym obrachunku końcówka mniejsza od marki w asygnatach względnie rubla lub korony odrzuca się.

§ 7. Posiadacze obligacji 8% państwowej pożyczki złotej z roku 1922 (bez względu na to czy były zgłoszone do konwersji czy też nie) nabytych za obligacje 5% wewnętrznej pożyczki długo lub krótkoterminowej z r. 1920, o ile są pierwotnymi nabywcami tych pożyczek w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) i ubiegać się pragną o ich przerachowanie na zasadzie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospo-

litej z dnia 17 września 1926 r. powinni złożyć oprócz obligacji wymienionej na wstępie pożyczki:

- dowody wymienione w p. 1, 2 § 2 niniejszego rozporządzenia,
- rachunek względnie odpis rachunku b. Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub zaświadczenie innej instytucji, uprawnionej urzędowo do przyjmowania przy zapisach na obligacje 8% pożyczki złotej częściowej wpłaty w obligacjach 5% wewnętrznej pożyczki długo lub krótkoterminowej z r. 1920.

W zaświadczeniu winny być uwidocznione: cena nabytych obligacji 8% pożyczki złotej z r. 1922, kurs złotego, przyjęty do obrachunku przez instytucję, przyjmującą subskrypcję do obrachunku, oraz suma nominalna wpłacona w obligacjach 5% wewnętrznej krótko i długoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920 na obligacje 8% pożyczki złotej z r. 1922.

§ 8. Osoby, które dokonały konwersji pożyczek państwowych z r. 1918—1920 na podstawie § 1 — 5 rozporządzenia z dnia 6 października 1925 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 736) oraz na podstawie § 1 — 6 niniejszego rozporządzenia, są uprawnione w myśl art. 11 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 90, poz. 629) do płacenia szacunku ziemi przy zakupie gruntów państwowych obligacjami 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 oraz obligacjami Serji II 5% pożyczki konwersyjnej do wysokości, jaką uzyskały z tytułu konwersji pierwotnie nabytych asygnat i obligacji 5% pożyczek państwowych z r. 1920; obligacje 5% pożyczek konwersyjnych będą przyjmowane po kursie, jaki będzie ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, nie niżej jednak kursu giełdowego. Obligacje powyższe winny być zaopatrzone w bieżący kupon w dniu wpłaty.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

708.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 grudnia 1926 r.

w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przeprowadzania śledztw i rozstrzygania spraw karno-skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorjalnej właściwości.

Na podstawie art. 144 ust. 4 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105 poz. 609) oraz § 4 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1926 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. № 120 poz. 693) upoważnia się do przeprowadzania śledztw oraz rozstrzygania spraw wymienione niżej urzędy celne i zarazem ustala się ich terytorjalną właściwość jak następuje: